

TU HÀNH

**Tu đâu không bằng tu tâm
Tâm không vọng động, tánh mình hiền lương
Hiền lương Chúa Phật rất thương
Quý yêu những kẻ, tìm đường tu chơn**

Nhiều nhà tu nói chuyện tu, nói chuyện hành, chuyện trên Trời và dưới đất, mà không biết mình đang nói cái gì. Có phải nói chuyện tu của mình không, hay là nói chuyện người khác tu.

Phần đông thầy tu nào, cũng nói chuyện tu của Phật nhiều, mà mình không nói được chuyện tu của chính mình.

Bởi vì chính mình, không giác ngộ được, những điều gì, Phật dạy. Nên mình không nói được chuyện của mình, thành ra mượn lời của Phật, mà hù những người, không tu.

Nếu mà nói chuyện mình tu, thì nên nói từ chữ tu là sao, và sự đạt của mình thế nào, để ảnh hưởng người khác, thì họ rất thích nghe. Vì mọi người ai cũng mong cái kết quả của mình, chứ họ không muốn mình, cho họ ăn bánh vẽ.

Ăn bánh vẽ là sao, là mấy Thầy mượn lời Phật, đọc lại cho mình nghe, giống như là kể chuyện cổ tích cho trẻ con. Mình có thực hành thiền về Vô Vi thì mình sẽ thấy những vị Thầy này.

Nếu mình biết về Tu và Hành như thế nào là đúng thì mình nên giúp đỡ cho người khác tu, để khỏi đi lạc vấn đề và làm trì trệ người khác họ nghe.

Tu là tu làm sao mới thật sự là tu, còn hành là hành thế nào mới thật sự là hành?

Mình **nói mà để người ta mở về tri thức thì nên nói, nói mà người khác không mở được tri thức thì đừng nên nói.**

Tu mà không đúng, là người tu đó, lục lạo, kinh kệ, đầu này một chút, đầu kia một chút, vá víu bậy bạ, để gạt người không tu.

Còn tu mà đúng, họ nói thành thật và đơn giản, cốt yếu sao, cho người kia thức tánh.

Làm cách nào để giác ngộ nhanh, đó là điều quan trọng của cái pháp tu.

Vì có nhiều người Thầy, mang danh tu mấy chục năm mà không thức tánh và giác ngộ. Vì chính mình chưa thức, thì làm sao có cách chỉ cho người khác thức giác như mình. Không phải trách thầy, tu không thức giác. Mà buồn cho cái pháp Thầy tu không khá.

Muốn thức giác tu hành, phải cần dùng phương pháp của những vị nào thành đạt nhanh, có hiệu quả, mà học, thì nó nhanh.

Chứ tu đại, tu đùa, thì uống công trình, mình tu học.

Tu là giải bỏ những nghiệp tâm, mình đang mang, những nghiệp chướng, mình đang lãnh. Giải được mình, thì mình mới có kinh nghiệm chỉ người khác giải.

Chính mình mà mình giải không được, mà chỉ người khác tu, là mình tu ke. **"Bản thân bất độ hà thời độ"**.

Muốn giải thì phải có phương pháp đàng hoàng, chứ không có nói bừa nói bãi. Người nào nói bừa nói bãi là mình biết ngay.

Người nói bừa nói bãi là sao?

Họ thích nói đạo cao siêu, mà người nghe, hỏi họ, có hiểu ông ấy nói gì không?

Thì người nghe họ trả lời không hiểu vị Thầy đó nói gì.

Người mà thích nói đạo cao siêu, mình nghe tùm lum. Là vì họ mượn đầu này một chút, đầu kia một chút, gộp lại, thì mình thấy ngay, vị này nói, đầu không ra đầu, đuôi không ra đuôi.

Nên người chưa biết đạo, cho rằng họ tu cao. Chứ thực tế vị đó cũng chẳng hiểu đạo là gì.

Nhiều người thích dùng danh từ cao siêu của nhà Phật, mà họ tưởng rằng họ tu cao, họ giỏi.

Đem cái danh từ cao siêu của Phật Pháp, mà đi giảng cho người không biết gì là đạo thì làm sao họ hiểu.

Chính cái danh từ Phật pháp mà các vị ấy đọc hằng ngày, mà còn chưa hiểu, thì làm sao nói về đạo lý. **Chẳng hạn như chữ Tham Danh là sao**, giảng giải còn không xong, thì làm sao giảng giải về Phật pháp.

Phương pháp nào giải nhanh thì phương pháp đó tốt. Phương pháp nào tu, mà lâu quá, giải không được nghiệp tâm là phương pháp đó chưa đạt. Mình nói như vậy cho dễ hiểu hơn. Tu mà giải không thông, thì tu làm gì.

Tu hành phải dựng từ bi Cho người đời thấy, đường tu giúp đời Tham lam che lấp chơn lời Tánh trần lôi cuốn, danh thời chớ xa

Người tu thì phải nên thành thật, nói ra những điều gì mình gặt hái được từ nơi Đức Phật, để người khác họ noi theo sự gặt hái của mình mà họ tu cho nhanh.

Người tu, mình đừng nên lợi dụng sự tín ngưỡng của người khác mà nói gặt, thì không tốt đâu. Mà môn phái mình đang theo sẽ bị lụn bại về sau. Tu một hồi, thành ra quỷ ma, mà không hay.

Muốn đạt được cái chơn lý của nhà Phật là mình phải hành thiền. Bởi vì Đức Phật Thích Ca và Đức Chúa, hai người đều hành thiền.

Mọi việc đều phải có phương pháp, dẫn chứng trong thực hành, thì người ta mới tin. Chứ không có nói suông cái miệng, nói trong kinh, nói lý thuyết.

Kinh và lý thuyết, năm đồng mua một cuốn, coi xong rồi kể chuyện Phật, nói rằng ta tu, ta hành. Ai cũng làm được. Đó là nói chuyện không đúng.

Chữ tu theo khoa học pháp lý Vô Vi Huyền Bí Phật Pháp giải thích như sau:

Tu là tu bổ sửa chữa những hành động sai lầm chính mình hằng ngày, từ đó ăn năn, thức giác trong tri thức, mà sống cho phải đạo làm người. Như vậy thì có phải thực tế hơn.

Đạo làm người là nhơn đạo, rồi từ đó, tâm, trí, giác, huệ của mình mở ra nhơn đạo.

Có Nhơn đạo, rồi mình mới tiến đến Thiên đạo mà học đạo, học về Phật tâm và học về Phật tánh, có đường lối chỉ rõ, từng bước tu đàng hoàng.

Kêu bằng tu tâm và sửa tánh, nói nhúng nhường. **Hoặc là nói kiến tánh rồi minh tâm, để thành Phật mà người tu không dám nói (chỉ nói tu tâm và sửa tánh thì người ta nghe và khinh thường).**

Sửa tri giác mình từ một người tham lam ích kỷ, hung hăng thành một người thánh thiện. Bằng một phương pháp căn bản thực hành từ tâm lẫn thân, cho đạt sự quân bình trong cơ tạng. Trong khi mình thực hành đứng đắn, thì người tu thiền sẽ có ấn chứng đàng hoàng với trình độ của mình. Khi mà mình có ấn chứng tu học, thì mình sẽ biết người tu, mà không có ấn chứng tu. Là mình biết vị đó tu, mà không có thực tâm tu. Tu như vậy thì mới chắc tu.

**Tu là thực hiện tam quy
Sao cho nhất thể hoà đồng Địa Thiên
Hoá công chứng nhận đàng hoàng
Thiên đàng Địa giới Nhơn sinh thái hoà**

Còn chữ hành là phải thực hành theo phương pháp khứ trước, lưu thanh của Vô Vi mà giải ra những điều trước ô trong cơ tạng đã ẩn tàng từ nhiều kiếp, chứ không phải một kiếp.

Chuyện này Vô Vi làm được, giải nhiều kiếp trong một kiếp.

Nguyên tắc của Vô Vi là phải thực hành, chứ không có lý thuyết như đức Tổ Sư có nói. Còn lý thuyết là mình mượn lý của người khác, mình nói, chứ không phải lý của mình thì làm sao mà vững.

Tu chơn là tu tâm, còn tu giả, là giả đồ hình thức ở bên ngoài cho long trọng áo mào chức vị, còn nội lực, thần thức bên trong, chẳng có cái gì. Tu Vô Vi, đi vào thực hành, nên đi trực tiếp hơn, thế nên ai có hành theo Vô Vi thì ít bị ai gạt.

Trên con đường tu hành. Tu hành có nghĩa là **vừa tu, vừa sửa** cho tâm thân ổn định. Còn hành là hành theo những lời chơn ngôn.

Trên con đường thực hành, nó đầy gian nan thử thách cho những người tầm đạo và học đạo. Chứ không phải mượn lời văn của Phật, mà nói người ta tin.

Hành đạo là phải quyết tâm, chứ không phải lơ lơ là là mà đạt đạo.

Đạt đạo là quân bình tâm thức. Không phân biệt chánh tà, không phân biệt thiện ác. Đạo là dành cho những người chân chính, chứ đạo không có dành cho những người tham danh.

Đạo tâm, đạo Vô Vi không tham và không lợi dụng.

Bởi vì mình lợi dụng người, là mình lợi dụng mình. Tu mà muốn chính cái bản thân mình sung sướng, muốn người khác phục vụ mình. Nên lợi dụng cái lòng tốt của người khác. Thì người khác họ thấy được cái dã tâm của mình.

Những người mà lợi dụng đạo pháp một chút thôi, là mình bị hạ giá.

Chính bản thân mình đã lường gạt mình, vừa tham lam lại vừa ích kỷ. Thông thường thì mình tu một thời gian mấy chục năm, mình có đạo hạnh, ăn nói lưu loát, nhiều người kính phục. Bắt đầu mình dở cái thói hạ lưu, mượn lời Thầy, mượn lời đạo, mà sai khiến anh em.

Rồi bắt đầu làm những chuyện ngông cuồng, không bố ích cho quần chúng, cho đồng đạo. Ngông cuồng là sao, muốn lợi dụng đạo pháp khuếch trương cái tánh ích kỷ tham danh là đi sai đường lối.

Đi sai đường lối là trọng về bề ngoài danh vọng.

Còn đi đúng đường lối là giúp tâm lẫn thân mọi người tìm ra lối sáng suốt mà giải tỏa hết sự buồn lo, giận hờn, ích kỷ. Chứ không có tham danh, tham vọng.

Mình tham danh là người khác họ biết, mình muốn gì. Chứ không phải họ không thấy mình đâu, mà dở cái giọng làm thầy, khi mà mọi người họ làm thỉnh không nói. Là họ cho mình có cơ hội ăn năn mà thức tánh sửa đổi những hành động đen tối của mình. Mà ráng tu cho thành đạo, chứ không phải thấy, mọi người làm thỉnh, là tưởng họ dốt mà mình làm to.

Mình mà biết ăn năn sám hối, thì bề trên họ tha tội. Tha tội thì mình mới bỏ cái giọng ngông cuồng, tự cao, tự đại. Có như vậy thì mình mới tu, bề trên tha tội, thì ăn cướp chịu bỏ dao tu. **Mà ăn cướp chịu bỏ dao tu, thì cũng thành Phật như thường**, ăn cướp thức tánh, tu còn nhanh hơn người theo tu, mà tâm không tu.

Thế nên có làm lỗi rồi thì ăn năn bề trên họ tha hết. Cư trần thì nhiễm trước, ai cũng vậy. Ráng mà cải tà quy chánh mà hành đạo. Rồi thành đạo. Mới thấy Phật là từ bi. Chỉ mình không chịu dứt khoát thôi.

Đâu phải cái tà, quy chánh là mình quy người này, mình quy người kia. Hiểu ra thì mình quy chính mình, chứ có quy ai đâu. Mà không chịu quy.

Mình tu cho mình, chứ mình tu cho ai, thì có phải mình quy chánh, là mình quy cho chính mình không?

Quy chánh có nghĩa là thật thà, chơn chánh với chính mình, chứ chơn chánh với ai đâu mà sợ.

Thử hỏi, mình không có muốn người khác họ lừa gạt mình, thì mình quy chánh là mình không còn lường gạt mình và lường gạt người khác nữa.

Thì bề trên Trời Phật nào không xóa tội. "**Kỹ sở bất dục, vật thi ư nhân**" có nghĩa là việc gì mình không muốn, chớ có làm hại đến người khác.

Bề trên xóa tội rồi mình đi đâu, có phải lên Thiên Đàng và giả tử cảnh Địa Ngục, giả tử cảnh tam tối, giả tử cảnh ô trược. Và mạnh dạn tiến lên cõi thanh đài. Ấc ôn quá, làm sao mà tiến lên bên trên, mà nhận hào quang ánh sáng. Bên trên nó thanh nhẹ du dương, tâm hồn phẳng phất, lời cao ý đẹp. Một cử chỉ, mà thấu đạt cả tam cung.

Cũng một cái tu, cũng một cái hành, mà người vì đạo, thì nó khác. Còn người cũng hành, mà vì danh thì nó khác.

Nên một khi hai chữ **tu hành**, mà một người có tu, có sửa, có hành những lời chơn lý của Đức Phật, thì họ thức giác họ hiểu, họ biết, họ sửa thì họ tiến rất nhanh. Nên họ nói hai chữ **tu hành** nó dễ nghe và gọn gàng.

Nội cái tánh tham thôi, mà mình cũng đã thấy khó khăn.

Tham nó có ba đẳng cấp tham, cái gì cũng có thượng trung hạ luôn luôn.

Người ta nói tham danh, tham lợi là ám chỉ cái tham nặng nhất, rồi đi xuống cái tham thứ nhì là tham ăn, như là ăn chay chẳng hạn.

Ăn chay, mà cũng tính ăn làm sao cho ngon, cho đã, cho bổ. Thì suốt đời cũng không hiểu gì.

Tu phải biết sửa tánh tham và không còn tham nữa.

Còn là hành, là thực hành, chứ đừng dùng dã tâm.

Tu là tu bổ, sửa chữa thực hành từ cái nặng trước tiến về cái thanh nhẹ, để giải thoát.

Tu và hành là hành như vậy. Tới chết cũng hành, hành cho cái xác ngu muội của mình gột sạch hết, những điều căn bã dơ dáy trong tâm. Hành đến nỗi không còn xác thân, không động. Thì cái xác không động, cái tâm không động, thì cái hồn thoát ly ra khỏi bản thể mà hòa vào giới hư không đại định. Là hội tụ với đại vũ trụ, hội tụ với càn khôn, hội tụ với Đấng Toàn Năng. Sao mà không làm, sao mà không tu?

Việc lớn mà không tu, không hành, mà cứ lo tham lam, tham quyền, tham ăn. Tham lam thì cũng chẳng có ích lợi gì. Ráng tu, ráng sửa, ráng hành từ bỏ những thói xấu, thực hiện những điều tốt có bổ ích cho mình và cho mọi người. Là giải thoát khỏi Ta Bà, an du nơi Cực Lạc Niết Bàn.

TU HÀNH

**Tu thì phải dứt trần tâm
Chớ đừng có nghĩ, tu tiên tu danh
Tu tiên chẳng có ích chi
Làm ô cửa thánh, cửa thiên cửa tâm**

**Cửa tâm chẳng có tham tiên
Thì thiên mình thấy, thân mình nhẹ bay
Du dương trên cõi thanh đài
An du tận hưởng, những gì Trời ban**

**Trời ban giáng ngọc giáng tiên
Tu hành luyện đạo, trở nên người hiền
Người hiền thì ở thượng thiên
Tu hành thức tánh, gặp duyên Phật Trời**

**Phật Trời dạy phép tu thân
Luyện cho chơn chính, trở về bốn lai
Bốn lai người ở thiên đàng
Ráng mà tu sửa, sẽ thăng Thiên Đàng**

**Kính bái
Con
Lê Thành Lợi**